

כירה פרק שלישי שבת

מב.

עין משפט נר מצוה

ל א ב מיי פ"א מהל
שבת הלכה ז ויפ"ב
הלכה ט טושי"ע ח"א סי'
של טעף ח:
לד ג מיי שם פ"א הל' ז
טושי"ע ח"א סי' שם
טעף יח:
לה ד ה מיי פ"ב מהל'
שבת הלכה ו טושי"ע
ח"א סימן ש"ט טעף יז:
לד ו מיי שם טור ש"ע שם
טעף יט:

תוס' ישנים

(א) עיר וכול לומר דמזון
לחון זון דוקא כ"ש שרי
כ"ש אצל כלי ראשון אסור
אזנו ע"ז לחון מזון:

רבינו הנאל

ראקטישין
דשמואל כ"ר שמתוך והאמר
שמואל מכבין גחלת של
מחבת ברה"ר בשביל שלא
יזוקו בה ריבוי אבל גחלת
של של א"ז ואילו ר"ש סבר
אפילו של עץ מותר לפי
שאינו מתכוין לכבות אלא
כדברי ר' יוחנן וכו' ור' יוחנן
סבר ר' יוחנן שמתוך וראקטישין
לעולם כ"ר יהודה סבירא
ליה דאמר מלאכה שאינה
צריכה גופה חיוב עליה,
אמרוהו דבר שיש בו היוק
לרבים כגון צידית נחש וככו
גחלת של מחבת בזמן שהיא
חמה והיא שחורה והרואה
אוחה רומה שהיא צוננת
לפי שאין בה אדמומית
בגחלת לחותש ומבצאו בני
אדם ויוקוין בו לפיכך מותר.
אבל הגחלת של עץ אם
סבור אדמומיתה נכתב כבר
ואינה מוקת ואם אדמומיתה
בה כל הרוחה אותה מתרחק
ממנה, ומכל פנים אין אדם
ניקח שהשחורה כבר כבחה
והאדמומה מתרחקת ממנה,
לפיכך המכבה אותה חיוב,
ולפיכך היה שמואל אוסר
בגחלת של עץ. ומדוקיה
אמר רבינו קיין ברה"ר
לגופה פחות מחות מד'
אבות. ואע"ג דרב שמואל
בהלכתא כרב באסורי, בהא
קרייל כשמואל דאמר
במלאכה שאינה צריכה
לגופה בה כל ר' יהודה,
דבריו שאין מתכוין סבר לה
כ"ר, ומוכר אסור ורבינו
שמעי' מיייהו דהלכתא כ"ר
הוא שמתוך. פייסקא אבל נותן
הוא לחתוב או לחתוב הכוס
כדי להשתיקו. ת"ר (לא
יתן) אדם חמין לתוך
צנן (ולא צונן) לתוך חמין,
ובה' מתירין כ"ר, ואוקימנא
להא דר"ש בן מנסיא
שהוא כלומר לא נחלקו
ב"ש ובה' אלא אפילו ביה
אוסרין. ואע"ג דאמר רב
נתמן הלכתא כ"ר שמעון
דאמר רב הונא
חזינא דלא קפיד
דימנין, עבדי כמר וזמנין
עבדי כמר מדתנין ר' חייא,
הני ר' חייא נותן אדם
קיתון של מים לתוך ספל
כו. ורב מתירין לה רב
הונא ואמר ליה מערה תניא,
לכומר מערה אדם קיתון של
מים לתוך ספל של מים בין
חמין לתוך צנן בין צונן
לתוך חמין, קרייל כותיהו
דאוסרין ושמעי' רב.
ולא יומי ספל ואמבטי וכו'
למחוס, דאוקימנא ליה
שאר לית בתוכו צונן ומטעין בחיות חמין בו כדי שיחמו אלא מרובין כדי להשתיקן. כי הימים הוא עצמו מייחם, אבל ספל
ואמבטי וכו' שמתחממן בכלי אחר ומערין בתוך הללו לפיכך מותר שנמצאו כלי שני, וקרייל כלי שני מותר.

אפילו של עין נמי. ואם תאמר ומאי ס"ד דמקשה וכו' משום
דסבר שמואל כרבי שמעון חמין מתכוין יסבור כמותו
במלאכה שאינו צריך לגופה"ו ו"ל דס"ד דמקשה דודאי הא זהא
תליא משום דסבר רבי יהודה למלאכה שאינו צריך לגופה חייב
עליה היכא דמתכוין בשמין מתכוין
נמי החמירו חכמים אצל לרבי שמעון
דפטור עליה מן התורה אף במתכוין
לא חש לאסור מדרבנן כשאינו מתכוין
כיון דמתכוין עצמו ליה אלא אלא איסורא
דרבנן ומיהו לפי האמת לאו הא זהא
תליא דשמואל א"ע"ג דמלאכה שאינה
צריכה לגופה סבר כרבי יהודה דחייב
[מתירין] חמין מתכוין ולרבי יהודה נמי
אסור חמין מתכוין אפילו בגרייה
דמתכוין עצמו לא אסור אלא מדרבנן
דמאמר' לקמן וצ"ל כ"ר הסתיר (וזמין)
דף ט"ז (שם) דלמר שמואל המתנדב
יין מצילו ומולפו ע"ג האשים דפרך
והא קא מכבה ומשני דסבר דבר
שאין מתכוין מותר ופרין כי הכא
דלמר שמואל מכבין גחלת של מחבת
אזל לא של עץ והסתמא אומר רשבי"א
דפרין מכ"ש דכיון דסבר שמואל
דמלאכה שאינה צריכה לגופה חייב
א"כ סבירא ליה נמי בצננת דבר שאין
מתכוין אסור דסבר דמקשה דהתם
דהא זהא תליא כמו מקשה דהכא
וכיון דצננת אסור חמין מתכוין כ"ש
צעלמא אף הקשה דמשמע דאי הוי
סבר שמואל מלאכה שאינה צריכה לה
פטור עליה הוה חמי שפיר ואמאי והא
מלאכה שאינה צריכה לגופה שזאר
אסוריה דלמי שבת חייב עליה וכו' וכו'
דסבירא ליה דהא זהא תליא א"כ אמאי
קאמר התם דבר שאין מתכוין מותר:
נותן אדם חמין לתוך צונן. א"א (אפי'
כ"ר) ראשון לחמין לתוך צונן
אינו מצטל כמו שאפרש ולא צונן לתוך
חמין אפילו כ"ר דגורי צ"ש כלי
שני אטו כלי ראשון. וצ"ה דפליגי ושרו
צונן לתוך חמין היינו דוקא כ"ר שני
כדקתני דמ"ה צכוס משמע דכ"ר
ראשון מודו צ"ה ולא משום דסברה
הך צרייתא דמתאה גבר כדפירש
צקונטרס דאם כן יקשה מהכא ל"מ"ד
ש"ע למה גבר ולמאן דלמר תמאה גבר
נמי הא מצטל כדי קליפה כמו שאפרש לקמן צע"ה"ל אלא נראה כמו שאומר ר"ת לחמין לתוך צונן משמע דצוננין המרוצין ומצטל חמיותן ולא צונן לתוך חמין
שהחמין של מטה מרוצין ומתערבין בהן הצוננין המועטין ומצטלנין. אב"ל באמבטי בו. נראה דהאי אמבטי איירי כגון שהוא כלי
שני ולא הוי כשהוא אמבטי דלעיל דקאמר דשמי להניח פך צאמבטי מוקאמר ספל אינו צאמבטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי
ראשון אמאי אינו צאמבטי ודכותיה אמבטי הוי כלי שני ועוד דאי צאמבטי שהוא כלי ראשון איירי לא הוה ליה למניקט אמבטי אלא מיחם
שהוא לשתייה דומיא דכוס ומדנקט אמבטי משמע דכ"ר שני איירי ואתא לפלוגי כ"ר שני זין כוס שהוא לשתייה לאמבטי לפי שחמין הרבה
ואיכא למיגור דהרואה אותן חמין כל כך סבור דכלי ראשון הוא וצמתי' דנקט צמיחם שהוא ראשון לא יתן לתוכו מים הוה מני למימר
צאמבטי שהוא שני לא יתן לתוכו מים אלא דמתי' מייירי צמתי' להניח פך צאמבטי מוקאמר ספל אינו צאמבטי והאי ספל ע"כ כלי שני דאי כלי
ארישא קאי. היינו דוקא לנמאי דס"ד לרב יוסף מעיקרא"ל אבל לנמאי דמסקי' דספל אינו צאמבטי קאי' אסיפא צכוס וסבר שפיר ר"ש בן
מנסיא כ"ר דלפילו צונן לתוך חמין מותר ואמאי מתי' דשריא לתוך הכוס אליבא דהלכתא דלכה כ"ר שן מנסיא"ל וא"ת לנמאי דסלקא דעתך
דארישא קאי ואסר צכוס צונן לתוך חמין. מאי קמ"ר רב יוסף דספל הרי הוא צאמבטי כוס נמי הרי הוא צאמבטי לר"ש בן מנסיא דהלכתא
כוותיה וי"ל דרב יוסף צ"ה אתא לאשמעין דשרו צכוס. נותן אדם חמין לתוך צנן. ו"א"ת ואמאי לא מייחם צרייתא דלעיל דספל
אינו צאמבטי ואמאי איצטרין נמי רבי חייא למיתני מריותיה וי"ל דהשתא קמ"ל זין חמין לתוך צונן זין צונן לתוך חמין דהאי דספל אינו
צאמבטי ה"א דקאי אר"ש בן מנסיא דאסר צאמבטי אפי' חמין לתוך צונן ועליה קאמר דספל אינו צאמבטי ושרי חמין לתוך צונן אבל צונן
לתוך חמין ה"א דאסור ואפשר הוה לעיל היינו הך דהכא אלא שקיזרה ונקט ליטנא דרב יוסף דמיייתי עליה: **שאני התם דמפסיק ב"י.**
וא"ת דלמר לעיל (דף מ:) טול כ"ר שני ותן אצל כ"ר ראשון לא א"ע"ג דמפסיק מנא וי"ל דהתם כ"ר ראשון והכא דכ"ר שני שאני:

מוסר. שאין מתכוין לכך: **גחלה של מחבת.** שמשליכין לחוך פסולת'
של כבול דלא שייך כ"ר כ"ר כ"ר מדאורייתא ומדרבנן אסורה והיכא
דאיכא זקא לרביס לא גזרו על השבות: **אזל לא של עץ.** דאיסורא
דאורייתא היא וחייב סקילה: **אפילו של עץ נמי.** דהא לרבי שמעון
מלאכה שאינה צריכה לגופה פטור
עליה וכל כיצוי אינו צריך לגופו
חוז מעושי פחמין או מהצבני
פתילה: **הלך.** כיון דלמרת לא
גזרו שבות דכיצוי מתכת צמקס
נוקא דרביס: **קון נכסום רביס**
מוניו פחות פחות מד' אמוס. עד
שיסקנו לזידי רשות רביס דאיסורא
דרבנן הוא: **וצמקס.** דלטול
דידיה דרבנן: **אפילו טובא.** יעבירו
צעקירה אחת: **חמין לתוך צונן.**
דקסבר תמאה גבר ואין חמין
מרתחין את הצונן אלא מפשיירין:
ולא צונן לתוך חמין. שהתחמם
מרתחין את העליונים דמתאה
גבר: **צכוס.** דלשתייה קצעי להו
ולא ניחא ליה שיחמו הרבה ועוד
דכלי שני הוא: **אוסר.** אפילו חמין
לתוך צונן: **ספל הרי הוא צאמבטי.**
ואף גב דכלי שני הוא הוא אולי
דלמא לשתייה אלא לרמייה אסיירי
ולמא ליה שיחמו הרבה וגורין:
אלא צכוס רחיצה חמין ליה.
צמתייה. דהא לרבי שמעון אפילו
חמין לתוך צונן אסור לא משכחת
חמין שהחמו ואפילו מע"ש של
יהיו צריכין להפיג רחיתן ואם כן
לא ירחוק אפילו פניו דיו ורגליו
צמתיין: **מי צכוס ר' שמעון אסיפא**
קאי. דלא שרי מ"ק אלא חמין לתוך
צונן ואתא איהו ואסר אף חמין
לתוך צונן: **ארישא קאי.** לשתייה
וצונן לתוך חמין דקסבר צ"ה קאסר:
מתני' שהעביר. מן האור:
מרוחטין. זין השמשות: **לא יסן**
לתוך צנן. משתחך דכלי ראשון
כל זמן שרותו מצטל:
אבל

(ב) ע"י כ"ר דברי רבינו וי"ל מדרשו הסב"א וי"ל ד"ה גחלת של מחבת ע"ש היטב.